

πολιτισμός

Αναδιφρώντας το χθες 110

Φόρος τιμής στον Ρεθεμνιώτη ευπατρίδη Μανόλη Ι. Κούνουπα

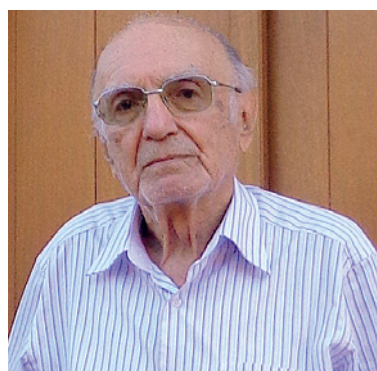

■ Του ΧΑΡΗ ΣΤΡΑΤΙΑΔΑΚΗ*

Κοντεύουν να συμπληρωθούν εννέα μήνες από την εκδημία ενός από τους τελευταίους ευπατρίδες του Ρεθύμνου, του Μανόλη Κούνουπα. Οι σημερινές «Αναδιφρήσεις» είναι αφιερωμένες στη μνήμη του, όπως άλλωστε και οι παλιότερες στο συναπάντημά του των σαράντα ημερών, στις οποίες ο συντάκτης τους είχε υποσχεθεί ότι θα προσπαθήσει για τη διοργάνωση μιας εκδήλωσης στη μνήμη του. Πατί το «Αναδιφρώντας το χθες» οφείλει σ' αυτόν την ύπαρξή του: εκείνος προέτρεψε τον συντάκτη στη δημιουργία του πριν από δυόμισι χρόνια κι εκείνος τον ανατροφοδοτούσε κάθε τόσο με τη θετική ανταπόκρισή του. Το άρθρο του, που αποτέλεσε το έναυσμα, ήταν εκείνο με τον τίτλο «Η πολιτιστική κληρονομιά των μνημείων της πόλης μας, στα «Ρεθεμνιώτικα Νέα» της 16^{ης} Δεκεμβρίου του 2016. Στη φωτογραφία τον βλέπουμε με τον συμμαθητή του Βασίλη Μαράκη, ξανά στα θρανία μετά από 75 χρόνια.

Στο κάλεσμά μας ανταποκρίθηκαν αρχικά ο Σύλλογος Κατοίκων Παλιάς Πόλης και στη συνέχεια το Ιστορικό και Λαογραφικό Μουσείο Ρεθύμνης και ο Σύλλογος Ρεθυμνίων Αττικής «Το Αρκάδι». Κατόπιν τούτου συγκεντρώθηκε μια κρύα ημέρα του περασμένου Ιανουαρίου ευάριθμοι Ρεθεμνιώτες που εκτιμούσαμε τον μεταστάνα και το έργο του: η *Εύα Λαδιά*, ο *Κωστής Ηλ. Παπαδάκης*, ο *Μιχάλης Τζεκάκης*, ο *Γιώργος Φρυγανάκης*, η *Κατερίνα Τσακάλη-Δομαζάκη*, ο *Χάρης Καλαϊτζάκης* και ο υπογραφούμενος. Με τη σειρά μας κινητοποιήσαμε τον *Μπάμπη Πραματευτάκη* και τον *Γιώργο Βλατάκη*, έτσι που η εκδήλωση της προσεχούς Δευτέρας 26 Αυγούστου 8.00-10.00 μ.μ. να είναι παραπάνω κι από ευπρόσκλητη. Παρά τον μεγάλο αριθμό των ομιλητών, που δικαιολογείται από την ανάγκη να καλυφθούν κατά το δυνατόν περισσότεροι τομείς της προσφοράς του τιμώμενου, υποσχόμαστε να είμαστε όλοι εξαιρετικά σύντομοι και περιεκτικοί. Όπως το έχουμε αποδεί-

ξει και σε άλλες ανάλογες περιπτώσεις, πιστεύουμε ότι το κοινό μιας εκδήλωσης είναι προτιμότερο να αποχωρεί ευχαριστημένο παρά ταλαιπωρημένο. Κι όσο για τις πληροφορίες που θα παραλείψουμε, αυτές συμπεριλαμβάνονται καταλείποντας στο εκατοντάφυλλο βιβλίο που θα προσφερθεί μετά το πέρας της εκδήλωσης, προσφορά του Μανόλη Χαλκιαδάκη και των «Ρεθεμνιωτικών Νέων», συνεργάτες των οποίων υπήρξε ο Μανόλης Κούνουπας από το ξεκίνημά τους.

Σημειώνουμε εδώ μερικά σύντομα βιογραφικά στοιχεία του Ρεθεμνιώτη ευπατρίδη. Γεννήθηκε στο Ρέθυμνο το έτος 1925. Ήταν γιος του φαρμακοποιού *Ιωάννη Κούνουπα* και της δασκάλας *Λέλας Καραπατάκη*. Ο πατέρας του είχε βρεθεί σε παιδική σχεδόν ηλικία στην Αίγυπτο, όπου και εκπαιδεύτηκε στην τέχνη της παρασκευής φαρμάκων (φαρμακοτρίφτης). Αργότερα γύρισε στο Ρέθυμνο, όπου επί Κρητικής Πολιτείας, το 1908, εξασφάλισε κατόπιν εξετάσεων την περιπόθητη άδεια εξάσκησης του επαγγέλματος του φαρμακοποιού. Αρχικά συνεργάστηκε με τον επίσης φαρμακοποιό *Ευάγγελο Βενετάκη*. Την περίοδο του διχασμού ο Ι. Κούνουπας εγκατέλειψε για λίγο το επάγγελμα του φαρμακοποιού και μεταπήδησε σ' εκείνο του εμπόρου, εξασκώντας παράλληλα και εκείνο του ασφαλιστή. Στην μεταπήδηση αυτή -θα πρέπει να σημειώσουμε- τον οδήγησε η καταγγελία Ρεθεμνιώτη σπουδαγμένου φαρμακοποιού, που μόλις είχε επανακάμψει στη γενέθλια πόλη, που τον κατηγορούσε, οπότε του αφαιρέθηκε η άδεια. Μετά την Μικρασιατική καταστροφή επανήλθε στο αρχικό του επάγγελμα, δημιουργώντας όνομα για την ανιδιοτελεία του προς τους ασθενείς και γινόμενος ονομαστός για το πολιτικό του πάθος για τον Ελευθέριο Βενιζέλο.

Ο Μανόλης Κούνουπας ήταν το μικρότερο παιδί του ζευγαριού (στην εικόνα με την παιδούλα τότε *Μαρία Τσιριμονάκη* στον Δημοτικό Κήπο). Όπως και τα άλλα αδελφικά του, φοίτησε στο «ιδιωτικό» Σχολείο Αθηνών, της *Αμαλίας Μανουσάκη Ζανιδάκη*. Συνέχισε τις σπουδές του στο «Γυμνάσιον Ρεθύμνης», από το οποίο αποφοίτησε στο τέλος της Γερμανοκρατίας. Όντας με τον αδελφό του *Ανδρέα* ενταγμένοι στην ΕΠΟΝ, έζησαν με τραυματικό τρόπο τα γεγονότα του πρώτου εμφυλίου πολέμου, όπως το έχω σημειώσει στο βιβλίο «Το Ρέθυμνο του τρόμου» και το έχει κάνει κατά καιρούς γνωστό με τα δημοσιεύματά της η *Εύα Λαδιά*. Η απουσία σχετικών αναφορών στη μέχρι σήμερα βιβλιογραφία δείχνει ότι και το έργο της ιστόρησης της αντίστασης και των επακολουθησάντων εμφυλίων πολέμων μένει ακόμη να αναληφθεί από τους νέους ερευνητές, οι οποίοι θα πρέπει να είναι απόλυτα επιφυλακτικοί απέναντι στις μαρτυρίες που έχουν καταγραφεί. Ο μακαρίτης *Μάρκος Πολιουδάκης* είχε επιχειρήσει να ανοίξει και αυτό το κεφάλαιο, αλλά δεν πρόλαβε να το δει το έργο του αυτό να θεμελιώνεται, οπότε οι σχετικές «καπετανιές» είναι ελεύθερες ακόμη να δικαιούνται ως ιστορικές αλήθειες...

Το 1917 ο *Ιωάννης Κούνουπας* παντρεύτηκε την *Λέλα Καραπατάκη*, με την οποία έκανε τρία παιδιά, κατά σειρά την *Ανδριανή*, τον *Ανδρέα* και τον *Μανόλη*. Η *Λέλα* προερχόταν από επιφανή χανιώτικη οικογένεια και είχε σπουδάσει δασκάλα στο Αρσάκειο. Είχε λογοτεχνικές ανησυχίες, τις οποίες εξάσκησε και στον ρεθεμνιώτικο Τύπο με το ψευδώνυμο «Σείριος», αλλά και κοινωνικές, αφού εντάχθηκε αμέσως στον Σύλλογο Κυριών Ρεθύμνης, του οποίου αποτέλεσε την «ψυχή», ως μόνιμη αντιπρόεδρος (πρόεδρος διατελούσε ο εκάστοτε Επίσκοπος Ρεθύμνης). Το 1922 ίδρυσε μέσω του συλλόγου αυτού την «Επιτροπή Αρωγής Προσφύγων», που μαζί με το «Λύκειον των Ελληνίδων Ρεθύμνης» και τα «Νοσοκομεία Αμερικανίδων Γυναικών» αποτέλεσαν τους μοναδικούς φορείς συμπάρστασης στους 4300 πρόσφυγες της Μικρασίας, αφού ο κρατικός μηχανισμός είχε κυριολεκτικά παραλύσει. Με ενέργειές της ιδρύθηκε επίσης στο Ρέθυμνο το 1930 παράρτημα του Πατριωτικού Ιδρύματος, το οποίο -μεταξύ άλλων- διοργάνωνε θερινές μαθητικές κατασκηνώσεις στα Τρία Μοναστήρια (εικόνα).

Το παράρτημα του Πατριωτικού Ιδρύματος, με επικεφαλής τη μητέρα του, διοργάνωσε επίσης συσσίτια για τους Ρεθεμνιώτες μαθητές του Μεσοπολέμου (εικόνα). Οπισθόδρομο η ιστορία του «Συλλόγου Κυριών Ρεθύμνης», όπως και εκείνη του «Φιλεκαπαιδευτικού Συλλόγου», αλλά και άλλων συλλογικοτήτων του Ρεθύμνου, όπως της «Φιλοδασικής Ενώσεως», της «Πνευματικής Εστίας», της «Εταιρείας Φίλων της Ρεθύμνης» και άλλων μικρότερων μένει να γραφεί. Ευτυχώς για το Λύκειο των Ελληνίδων Ρεθύμνης το έχει ήδη κάνει η *Μαριέττα Ασμομύτη-Εκκεκάκη*, ελλείπει όμως ο ευγενικός χορηγός που θα συντελέσει στην έκδοση της δικής του υπερκατοντάχρονης ιστορίας. Ως προς τους προαναφερθέντες Συλλόγους, το έργο πρέπει να επωμιστούν νεότεροι από εμάς ερευνητές. Σημειώνω εδώ παρεπιπτόντως ότι για τον Φιλεκαπαιδευτικό έχει γίνει ευτυχώς η σχετική προεργασία, από τον *Γάννη Πατομούτση* αρχικά και τον *Κωστή Ηλ. Παπαδάκη* στη συνέχεια.

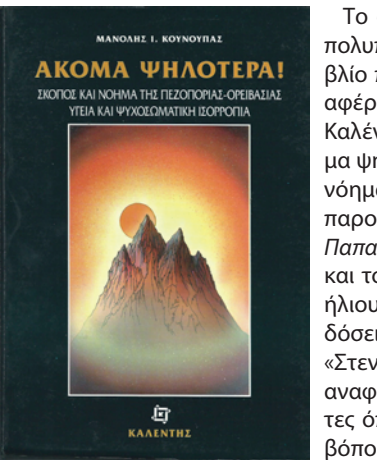
Ο Μανόλης Κούνουπας ήταν το μικρότερο παιδί του ζευγαριού (στην εικόνα με την παιδούλα τότε *Μαρία Τσιριμονάκη* στον Δημοτικό Κήπο). Όπως και τα άλλα αδελφικά του, φοίτησε στο «ιδιωτικό» Σχολείο Αθηνών, της *Αμαλίας Μανουσάκη Ζανιδάκη*. Συνέχισε τις σπουδές του στο «Γυμνάσιον Ρεθύμνης», από το οποίο αποφοίτησε στο τέλος της Γερμανοκρατίας. Όντας με τον αδελφό του *Ανδρέα* ενταγμένοι στην ΕΠΟΝ, έζησαν με τραυματικό τρόπο τα γεγονότα του πρώτου εμφυλίου πολέμου, όπως το έχω σημειώσει στο βιβλίο «Το Ρέθυμνο του τρόμου» και το έχει κάνει κατά καιρούς γνωστό με τα δημοσιεύματά της η *Εύα Λαδιά*. Η απουσία σχετικών αναφορών στη μέχρι σήμερα βιβλιογραφία δείχνει ότι και το έργο της ιστόρησης της αντίστασης και των επακολουθησάντων εμφυλίων πολέμων μένει ακόμη να αναληφθεί από τους νέους ερευνητές, οι οποίοι θα πρέπει να είναι απόλυτα επιφυλακτικοί απέναντι στις μαρτυρίες που έχουν καταγραφεί. Ο μακαρίτης *Μάρκος Πολιουδάκης* είχε επιχειρήσει να ανοίξει και αυτό το κεφάλαιο, αλλά δεν πρόλαβε να το δει το έργο του αυτό να θεμελιώνεται, οπότε οι σχετικές «καπετανιές» είναι ελεύθερες ακόμη να δικαιούνται ως ιστορικές αλήθειες...

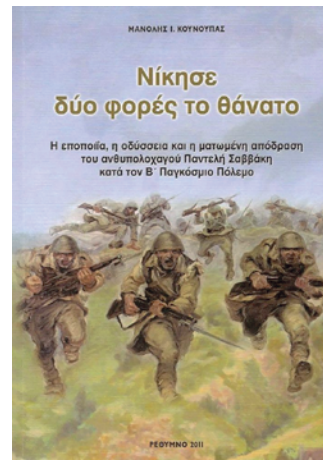
Ο Μανόλης Κούνουπας, όπως και ο *Ανδρέας*, κατόρθωσαν να διαφύγουν στη συνέχεια στην Αθήνα, με τη μητέρα τους, μέσω Σερίφου. Στην Αθήνα σπούδασε την οδοντιατρική επιστήμη, με την οποία βιοπορίστηκε, μέχρι το έτος 1978 στη γενέθλια πόλη και από εκεί και πέρα στην Αθήνα. Κατά την υπερκοσαστή του δραστηριοποίηση στο Ρέθυμνο υπήρξε ενεργό μέλος της κοινωνίας, διατελώντας πρόεδρος του Οδοντιατρικού Συλλόγου, μέλος της διοίκησης του Ορειβατικού Συλλόγου, πρόεδρος του αθλητικού Συλλόγου «Ατρόμητος», μέλος της διοίκησης της Δημοτικής Φιλαρμονικής, μέλος της Δημοτικής Χορωδίας και Δημοτικός Σύμβουλος, από το 1975 μέχρι την αναχώρησή του. Πρωτοποριακός όπως πάντα, είχε ανεγείρει στον λόφο «Παπίδας» της Πηγής μια από τις πρώτες στο Ρέθυμνο θερινές κατοικίες.

Μετοικώντας στην Αθήνα εξάσκησε και εκεί με επιτυχία την οδοντιατρική, χωρίς να παραιτηθεί από τις πνευματικές και καλλιτεχνικές του ανησυχίες. Αντίθετα, εκεί είχε την ευκαιρία να βρίσκεται πιο κοντά σε μεγάλα γεγονότα, παρακολουθώντας διαλέξεις, θεατρικές παραστάσεις, λυρικό θέατρο και σημαντικά μουσικά συμβάντα, όντας πάντα ερωτευμένος με τη μουσική. Παράλληλα συμμετείχε σε ορειβατικές εξορμήσεις και ασχολούνταν ερασιτεχνικά με τη ζωγραφική. Στην Αθήνα έγινε ενεργό μέλος του Συλλόγου Ρεθυμνίων Αττικής «Το Αρκάδι» και αργότερα της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών. Για την προσφορά του, μάλιστα, τιμήθηκε από την Παγκρήτια Ένωση, από τον Σύλλογο Ρεθυμνίων Αττικής «Το Αρκάδι» με το αξίωμα του επίτιμου μέλους και από τον Σύλλογο Ελλήνων Λογοτεχνών. Στην Κρήτη είχε βραβευτεί από τον Ύνδευμο Φιλολόγων Χανίων σε Παγκρήτιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό και από τον Οδοντιατρικό Σύλλογο Ρεθύμνης. Μερικά μάλιστα από τα ποιήματά του μελοποίησε ο συνθέτης *Μπάμπης Πραματευτάκης* και παρουσιάστηκαν στη συναυλία «Το Ρέθυμνος της καρδιάς μας» στο Ωδείο το 2011.

Το συγγραφικό έργο που κατέλειπε είναι πολυποικίλο και σημαντικό. Το πρώτο βιβλίο που έγραψε ήταν φυσιολατρικού ενδιαφέροντος, κυκλοφόρησε από τις «Εκδόσεις Καλέντζη» το 1993 και είχε τον τίτλο «Ακόμα ψηλότερα» και τον υπότιτλο «Σκοπός και νόημα της πεζοπορίας-ορειβασίας». Θα το παρουσιάσει στην εκδήλωση ο *Κωστής Ηλ. Παπαδάκης*. Παρόμοιας θεματολογίας ήταν και το βιβλίο του «Κρήτη η αγαπημένη του ήλιου». Το 2001 κυκλοφόρησε από τις «Εκδόσεις Ιωλκός» το λογοτεχνικό βιβλίο του «Στενοποριές και στενορούμια», με πολλές αναφορές στο Ρέθυμνο, και προσωπικότητες όπως ο γιατρός *Μιχαήλ Ευκλείδης* (Σαββόπουλος), ο παπα-*Γρηγόρης Βοριαδάκης* κ.ά. Το 2002 κυκλοφόρησε από τον ίδιο εκδοτικό οίκο ένα βιβλίο κοινωνικού περιεχομένου, με τον τίτλο «Μισαλλοδοξία. Η μάστιγα της ανθρωπότητας» και τον υπότιτλο «Από την εποχή του Σινικού τείχους έως τις μέρες του Βερολίνου». Και τα δύο αυτά βιβλία θα παρουσιάσει ο *Γιώργος Φρυγανάκης*.

Ακολούθησε η συλλογή πέντε ποιημάτων του με τον τίτλο «Αναβολέματα», η οποία πραγματοποιήσε δύο εκδόσεις (η επανέκδοσή το 2005). Το βιβλίο αυτό αποδεικνύει ότι, παρόλο που δεν την εξασκούσε, κατοικώντας μακριά από την Κρήτη, είχε βαθιά γνώση της κρητικής διαλέκτου. Στην πραγματικότητα το βιβλίο αυτό αποτελεί έναν ύμνο της διαλέκτου αλλά και του απελθόντος κρητικού παραδοσιακού πολιτισμού γενικότερα. Το 2011 κυκλοφόρησε το ιστορικό περιεχομένου βιβλίο «Νίκησε δύο φορές το θάνατο», με τον υπότιτλο «Η εποποιία, η οδύσσεια και η ματωμένη απόδραση του ανθυπολοχαγού Παντελή Σαββάκη κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο». Και τα δύο αυτά βιβλία θα τα παρουσιάσει ο *Κωστής Ηλ. Παπαδάκης*.

Σημαντική υπήρξε η προσφορά του *Μανόλη Κούνουπα* και στον τομέα της αρθρογραφίας, στον ημερήσιο και περιοδικό Τύπο. Όπως ήδη αναφέραμε, επί πολλές δεκαετίες υπήρξε συνεργάτης της εφημερίδας «Ρεθεμνιώτικα Νέα», στην οποία δημοσίευσε σημαντικά άρθρα, για την ιστορική τοπογραφία των γειτονιών του Πλατάνου και του Κιουλούμπαση, για τον Ελευθέριο Βενιζέλο και τη σχέση της οικογενείας του μ' αυτόν και για τον Σύλλογο Κυριών Ρεθύμνης και τα Ανθεστήρια που πραγματοποιήσε το έτος 1938. Κι ακόμη, για το λιμάνι και τους ανθρώπους του, για τα συναλλακτικά ήθη κατά το πρώτο μισό του 20ού αιώνα και για τους επαγγελματίες του ποδοσφαιρικού της πόλης. Τελευταία του συνεισφορά υπήρξε εκείνη με τον τίτλο «Ανεξίτηλες αναμνήσεις από τη Μάχη της Κρήτης (Μάιος 1941)», που δημοσιεύτηκε στις 25 του περασμένου Αυγούστου, τις μέρες που νοσηλεύονταν στο Νοσοκομείο Ρεθύμνου, σε λάθος κλινική, όπως αποδείχτηκε και όπως από τότε είχα επισημάνει με σχετικό δημοσίευσμά μου. Ακολούθησε η μεταφορά του σε δύο οίκους ευημερίας της Αθήνας, όπου μαράζωσε και απειβίωσε. Για το επιφυλλιογραφικό του έργο, που θα πρέπει να υπερβαίνει τη μιάμιση εκατοντάδα εργασιών, θα μιλήσει ο συντάκτης της στήλης. Σε κάθε περίπτωση, η οικογένεια Κούνουπα θα πρέπει να βοηθήσει στη διάσωσή του, όπως άλλωστε και στη διάσωση του φωτογραφικού του αρχείου, το οποίο περιλαμβάνει πολύτιμο για την ιστορία του Ρεθύμνου υλικό (στη φωτογραφία κατοχικά συσσίτια, από φωτογραφία που είχε παραχωρήσει στον *Κ. Ηλ. Παπαδάκη*).

Μεσοπόλεμος, ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος, ο Εμφύλιος και η μεταπολεμική περίοδος. Είναι επίσης το ευτύχημα ότι διατηρεί στο ακέραιο τις πνευματικές του δυνάμεις, ιδιαίτερα την αντίληψη, τη μνήμη και την κρίση του. Κι είναι ακόμα το γεγονός ότι ο ίδιος συμμετείχε ενεργά στην ιστορία και μάλιστα από μια πολιτική πλευρά που στο Ρέθυμνο δεν υπήρξε αριθμητικά ευνοημένη...».

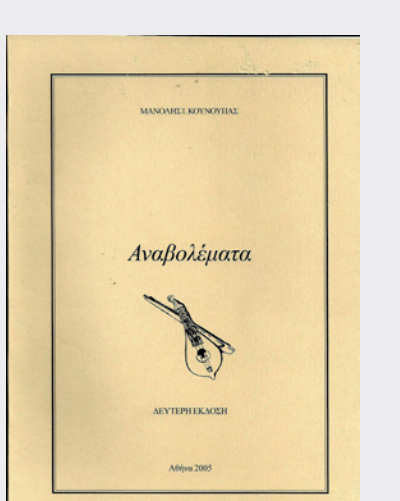
Ο Μανόλης Κούνουπας ζούσε τα τελευταία χρόνια το μισό και πλέον έτος στο Ρέθυμνο και οδηγούσε αυτοκίνητο μέχρι σχεδόν τα τελευταία του. Παρακολουθούσε συστηματικά τις πολιτιστικές εκδηλώσεις που πραγματοποιούνταν και αποτελούσε ενεργό παράγοντα της κοινωνικής και πνευματικής ζωής. Είχα τη χαρά να τον γνωρίσω από κοντά και στις 20 Δεκεμβρίου 2016 είχα γράψει, και το προσυπογράψω και σήμερα με μεγαλύτερη πεποίθηση: «Ο Μανόλης Κούνουπας αποτελεί ένα κεφάλαιο για το Ρέθυμνο. Δεν είναι μόνο η μακροβιότητά του που τον κάνει να έχει βιώσει και να μας μεταφέρει ζωντανά ιστορικές περιόδους του Ρεθύμνου όπως ο

Ο Μανόλης Κούνουπας, χωρίς να θεωρεί τον εαυτό του διανοούμενο -αντίθετα, ήταν φαινόμενο μετριοφροσύνης- είχε συγκροτήσει δύο σχετικές ομάδες Ρεθεμνιωτών, απόδημων στην Αθήνα και συγγραφευτών στο Ρέθυμνο. Η πρώτη «συνεδρίαζε» κάθε εβδομάδα σε αθηναϊκό ξενοδοχείο και συζητούσε με βάση τις αναμνήσεις και τις ειδήσεις των μελών της από τον πατρίο τόπο. Η δεύτερη «συνεδρίαζε» τα καλοκαίρια στο Ρέθυμνο, πάντα μετά από κάλεσμά του και στη συνέχεια κέρασμά του. Είχα τη χαρά τα τελευταία χρόνια να συμμετέχω στη δεύτερη, μαζί με πολλούς από τους ομιλητές της εκδήλωσης της προσεχούς Δευτέρας. Του το χρωστούσαμε λοιπόν με τη σειρά μας αυτό το συναπάντημα, που θα πραγματοποιηθεί την προσηχή Δευτέρα από τις 8.00 μέχρι τις 10.00 μ.μ. στον αώλιο χώρο του Ιστορικού και Λαογραφικού Μουσείου. Θα είμαστε εκεί, να τον θυμηθούμε και να τον τιμήσουμε σε όσους και όσες τον γνώρισαν αλλά και σε όσους δεν είχαν αυτή την τύχη αλλά ενδιαφέρονται να μάθουν για την εποχή που το Ρέθυμνο είχε ακόμα την πολυτέλεια και την τύχη να γεννά ευπατρίδες.

Πρόταση ανάγνωσης

Διαβάστε ένα ή περισσότερα από τα έξι αυτοτελή βιβλία του *Μανόλη Κούνουπα* και μια ή περισσότερες από τις δεκάδες επιφυλλίδες του. Συστήνουμε εκείνες με τους τίτλους «Πλατεία Κιουλούμπαση» (Ρεθεμνιώτικα Νέα 10-9-2009), «Η Δημοσία Βιβλιοθήκη Ρεθύμνης και το ιστορικό της» (P.N. 13-2-2008), «Ανθεστήρια» (9 Μαΐου 1938) (P.N. 2-6-2017) και, ιδιαίτερα, «Ζωντανό στολίδι της Κρήτης» (P.N. 20-8-1997). Η ακόμα, διαβάστε το βιβλίο που θα διανεμηθεί στην εκδήλωση. Όσο για την οπτική παρακολούθηση, ελάτε στην εκδήλωση να τον δείτε και να τον ακούσετε σε στιγμές χαράς που είχε την πρόνοια να καταγράψει ο *Χάρης Καλαϊτζάκης*. Και, τέλος, για ακρόαση, στην ίδια εκδήλωση θα μπορούσατε να ακούσετε μελοποιημένα ποιήματά του από τον *Μπάμπη Πραματευτάκη*. Όσοι ενδιαφερόμενοι προσέλθετε!

* Ο Χάρης Στρατιδάκης είναι Δρ Παιδαγωγικής-Ερευνητής-Συγγραφέας
stharis@yahoo.gr, 2831055031